

Pravda o chrličích

Na stěnách středověkých katedrál jsou často k vidění kamenné sochy hrůzostrašných příšer se zvířecími tvářemi nebo jen ošklivými obličejí, blanitými křídly a drápopovitými tlapami. Mnohé z nich slouží jako zakončení žlabů, kde se z jejich otevřených tlam a zobáků vylévá dešťová voda. Některé jen tak sedí na stěnách a střeších. To jsou chrliče nebo chiméry.

Kdo to byl? Je to všechno jen výplod nespoutané lidské fantazie? A proč se takové příšery objevovaly na stěnách křesťanských katedrál? Byly to obrazy zla a neřestí, jak se domnívají vědci a vykládají náboženští představitelé, nebo snad šlo o ozvěny pohanství? Nebo snad měly jiný tajný význam, který do nich vkládali jejich tvůrci? Mýty a legendy vyprávějí o chrličích, kteří v noci ožívají a přes den se opět mění v kamenné sochy. Mají tyto legendy nějaký skutečný základ, skrytý nebo zapomenutý v minulých dobách?

Existují-li někde prototypy gotických soch, možná přišly z paralelního světa nebo je jejich tvůrci viděli ve svých vizích?

O tom, kdo jsou chrliče, a o jejich světě přišly informace prostřednictvím vědomého snění, takže věřit nebo ne - to je osobní záležitostí každého. Ano i samotná tato mýtická postava je pro mnoho lidí jen výplodem fantazie. Proto tyto informace rozhodně nejsou určeny skeptikům... Ale třeba v ní někdo najde odpovědi na své dlouho kladené otázky.

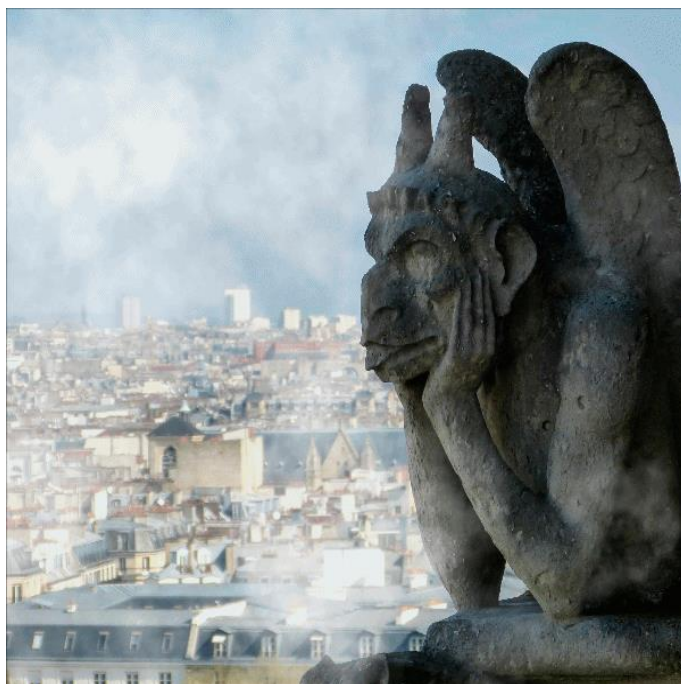
Takže... Městské čtvrti zahalilo mlhavé ráno. Všechny tyto ulice jsou však stále utopené v ranním šeru a není je téměř vidět. Jen zdi starobylé katedrály se nad nimi tyčí ve své věčné majestátnosti. Přes všechny útrapy a spálení ohněm revolucí a prostě živlů stále stojí. Jehlovitý skelet lešení obstoupil ohořelé rány budovy. Někde se však stále nachází silueta sochy začouzená plameny.

Ano, tohle je Strix, stále se nestranně dívá na město, visící na zčernalé římse.

Najednou začal prostor pulzovat a deformovat se, zahalovat duhovými vlnami... A od sochy se oddělila průsvitná postava. Zamávala křídly a já uslyšela známý hlas.

„Jsem ráda, že se s tebou opět setkávám zde, kde musím nést svůj úděl kromě našich ohnivých zápasů s blesky... Dokud jsem ještě tady... Ale možná se ten kámen rozpadne v prach úplně a já najdu svobodu... dočasně... Z hutného, pozemského světa.

Ačkoli proč ona, já tu musím ještě zůstat. Ale vždyť budoucnost není předem daná... a my ani nevíme, co se stane s tím prastarým portálem, který jsme uzavřeli tenkrát, v těch dávných dobách, kdy pro mě tělo Strix ještě nebylo vytvořeno sochařem...

Na všechno si vzpomeneš sama, sestro... Na to si musíš vzpomenout, než... jak se může stát... možná... budu muset opustit tato místa...

...Nějak jsme se tu viděli, když jsme si ještě nepamatovali všechno až do základů... (Viz téma: Matka Boží opustila Paříž... zjevení chrliče.) Tehdy jsem taky spoustu věcí zapoměla a nebyla jsem ještě tím duchem, jakým jsem se stala později...

Je čas vyprávět příběh o chrličích, je čas na všechno si vzpomenout a rozptýlit zatmění...

...Víš, jak je svět záluďný. Mezi těmi, kdo nosí tvář svatosti, někdy najdeš demony a mezi monstry ty, kdo chrání svět před zlem...

My, chrliče nebo chiméry, jak se nám také říká, jsme tady svým vzhledem do značné míry dokázali vyděsit generace těch, kteří v zatměnosti nevidí pravdy a kteří vše posuzují podle vzhledu..."

Tak promluvila průsvitná chrlička, aniž by pohnula rty... A bezděky jsme se oba vzdálili od starobylých zdí katedrály. Dotkla se mě křídlem a výbuch ohnivé záře zastínil vše kolem nás...

Vše se zatočilo v mnobarevném víru a já se náhle ocitla v podobně silném a okřídleném těle, a najednou jsem si vzpomněla na vše, jako by to bylo teprve včera...

...A Styx znám už dlouho, potkala jsem ji ještě v tom světě, kde všichni mají okřídlená těla chrličů. Je to moje sestra tady... v tomto světě chrličů...

...Tento svět je paralelní, mohu-li to tak říci o trojrozměrném pozemském, ale tělo je trochu jiné. Může zhoustnout, nebo může být průsvitné. V tomto světě se inkarnují duchové, kteří musí využívat vlastností svého těla, aby pronikli do nižších světů a nebyli tam viditelní mezi demony. Tam se však můžete dozvědět

mnohé, například o plánech těchto světů a jejich výzkumech na zotročení trojrozměrného stálého hustého světa.

Zde se inkarnují ti, kteří dokáží vzdorovat silám nižších světů a chránit před nimi ostatní světy. Často sem přicházejí do inkarnací duchové, kteří se na Zemi, konkrétně na Východě, nazývají slovem Dákiní. Zde již dávno neexistuje samsára, protože každý přichází do tohoto světa podle úkolů, které jsou v hloubi ducha pociťovány jako volání, volání Propasti Nekonečnosti Jsoucího, volání samotného éteru bytí... (Viz další témata.)

Proto tu máme všichni takzvaný našťvaný pohled.

Tento svět je ale polotělesný, takže se inkarnují právě mezi chrliče. A zde dochází k rozdělení na pohlaví. Ale početí nastává energeticky a duch, který sem přichází, přijímá tělo malého chrliče ze zhuštěných energií svých rodičů. Tvary těla mohou být rozmanité a obecně částečně plynou a mění se ve směru, který duch potřebuje, od typu ptáků a zvířat až po humanoidní formy.

Pokud budeme uvažovat o pomyslných pojmech dimenzí, je tento svět jednou z paralel pomyslné vyšší 5D blížící se 6D. Ačkoli mnozí lidé v toto budou těžko věřit, vždyť obyvatelé tohoto světa mají téměř vždy zlostný výraz, jež v lidském vnímání vyvolává představu o chiméře či monstru.

A přece, kdo vidí duchem, vždy rozezná příšery démonických světů a antisvěta od chimér tohoto světa a chrličů, jak nás nazvali na Zemi.

...Ačkoli obrazy rozzlobených Dákiní s náhrdelníky z lebek si mnozí lidé spojují s démony. Proto jen vycitování a rozvinutí ducha, nikoli povrchní pohled, může určit, kdo je kdo.

Ne vždy vzhled vypovídá o podstatě a velmi často se démoni oblékají do zářivých blahostných šatů a pod jejich rouškou konají své hanebné skutky, zejména ve 3D hustého pozemského světa. A dokonce demonstrují různé zázraky, právě DEMONstrují, protože pouze démoni demonstrují veřejně různé zázraky, a to téměř vždy v podobách světlých. A pokud to světlý duch začne dělat v nevědomosti a v zapomnění toho, dostane se do hrubého tělesného světa, vtělí se do lidského těla, prudce sníží vibrace své podstaty a často potom nemůže správně plnit úkoly své inkarnace.

Tento svět je tedy světem napůl přetékaících forem, které lze myšlenkou měnit a myšlenkou fixovat. Svět chodících pohyblivých stromů a keřů, mluvících bylin a květin, rozumných zvířat ve zvířecích tělech, která však zároveň mluví a materializují různé předměty a formy svou myšlenkou. Vždyť to vůbec nejsou zvířata. Stejně jako jimi nejsou ty rostliny, které jsou ztělesněny v pozemském světě.

Všichni jsou zde rozumní a všichni jsou si rovni. Neexistuje zde nikdo s nerozvinutým vědomím. Ale každý zde má své vlastní úkoly inkarnace. Většinou jsou to však úkoly pronikání do různých temných světů, odkud se pak duchové

vracejí zpět do tohoto světa, dokud v něm nesplní úkol inkarnace sestávající z řady takových misí v nižších světech, do nichž se vydávají.

Vtělují se sem jen duchové-bojovníci, a ne jen proto, aby žili ve světě, kde se vše materializuje myšlenkou...

Nebesa tohoto světa vždy září duhovou září a Slunce je vidět různobarevné a pulzující. Stavby mohou viset přímo ve vzduchu a neexistuje pojem fyzické hmotnosti, vždyť ji lze měnit pohnutím myšlenky. Je možné se také pohybovat, a to jak vzduchem, tak po zemi.

Kdo však ve své podstatě není připraven stát se bojovníkem a odejít odtud do nižších světů, ten se zde nemůže inkarnovat. Ten, kdo není připraven na boje s démony tamtéž a kdo není připraven střežit portály v různých světech před démony a entitami z nižších světů a antisvěta, ten se zde nemůže inkarnovat.

Inkarnace zde dává duchům-bojovníkům určité tělo, obálku, jež mohou používat v nižších světech, aby tam nebyli odhaleni jako světlí duchové, a jež jim umožňuje snížit vibrace všech jejich energetických obálek, aby mohli sestoupit do pekla.

Ale pouze duch válečníka je schopen přitom podstatou, svým vědomím zůstat stejný a neproměnit se v démona, který má všechny takříkajíc parametry démona.

...Kdysi dávno, když nastal čas uzavřít portály na Zemi, aby prolomivší se síly temnoty nemohly proniknout do paralelních světů, jsme se tu se Strix museli inkarnovat, abychom v tělech chrličů prošli portálem do hustého světa Země.

V tomto světě nás mohli vidět jen ti, kteří měli zrak z takzvaných jemných světů. V případě potřeby jsme však mohli projevit svá chrličská těla dokonce i ve třetím rozměru.

V této podobě se chrlice často vyskytovaly v trojrozměrných světech na planetách poblíž jedné z hvězd souhvězdí Kassiopeji, domova starověkého národa Tuatha Dé Danann, předků Keltů, kteří odtud přišli na Zemi přechodem přes interdimenzionální portál.

Mimochodem, jeden z učitelů starých Keltů - Lug, přezdívaný jimi bůh, se často vtěloval do světa chrličů, když měl za úkol inkarnaci - ničit a oslabovat démony v nižších světech.

Prošlapal portál ze světa chrličů na Zemi, nebo spíše dokonce několik portálů na území Evropy.

A jeden z těch významných se nachází na územích jednoho z keltských kmenů - Galů, na teritoriu dnešní Francie, kde se již nacházel nejstarší portál mezi různými světy. Ano, právě tam, v samém srdci dnešní Francie, byla v pozdějších staletích postavena katedrála Notre Dame.

Na Zemi byly takové portály potřeba, aby mohli bojovníci-chrliče přijít na pomoc a blokovat démonům přístup na důležitá místa a zamezili proniknout do paralelních světů.

Od té doby začali chrliče střežit místa portálů v těchto zemích a obrazy pololidí - polozvířat, polodraků, srolovaných do uzlů, začaly zdobit nádoby a oděvy Keltů a Skandinávců.

Kdysi dávno v zemi Galů existoval portál mezi světy. Byl tam od chvíle, kdy staří Asurové umístili hluboko pod zem krystal přivezený z jejich vlasti u Polární hvězdy. Když však černé kameny antisvěta (viz další témata) pronikly na mnoha místech na planetu Zemi, hrozilo jejich proniknutí do světů paralelních k hustému trojrozměrnému světu. Zde, v zemích Galů, se objevil zvláštní portál. Pro kněze z trojrozměrného světa bylo nemožné jej uzavřít, dokonce za to položili život svého těla.

Taková v něm byla struktura přechodů mezi světy, která tam vznikla kvůli samotné struktuře geologických hornin a vnitřním tokům energií v této oblasti.

A jediná možnost, jak ho uzavřít, byla jen takříkajíc u chrličů z mezisvěta.

...Ale zpočátku jsme tam šli jen proto, abychom jej chránili, protože jsme si mysleli, že nebudeme muset pozemský svět úplně uzavřít a odříznout od ostatních světů.

V té době tam byl uctíván duch Erakury.

Byla uctívána jako bohyně matka a přicházela k lidem tímto portálem, aby je učila lásce a moudrosti života. Je to duch - ochránce a učitel, a často přicházela k lidem, aby je učila vzájemné lásce poté, co byli ovlivněni démony a zapomněli na pravdy bytí v lásce a svědomí.

Tehdy již nastala epocha, kdy bylo nemožné, aby učitelé, přezdívaní bohové, přicházeli v těle a komunikovali s lidmi, jako tomu bylo před prudkým snížením vibrací planety a rozvrstvením světů na obyčejný svět a právě onu Šambalu či Bělovodí, Valhalu nebo Svargu, jak ji různé národy porůznu nazývaly (viz další témata).

A inkarnace do těla znamenala úplné zapomenutí duchem všeho, jak pomalé tělesné dospívání, tak pomalé vzpomínání na sebe a na své inkarnační úkoly. A přitom lidé vůbec nemuseli uvěřit vtělenému učiteli... A demonstrace zázraků národu zároveň odřezává vzpomínky a překrývá úkoly inkarnace, nebo dokonce může ducha spojit s proudy těžkých energií a přivést ho opět k pádu do sansary...

Chrliče byly dozorcí tohoto zvláštního portálu, aby lidé nechtěně nepropadli do jiných světů a nezemřeli, kdyby se ocitli v portálových polích, která dematerializují tělo. Stali se také strážci brány mezi světy.

...Na tomto místě stál nejstarší chrám, který založili ještě Asurové, ale pak ho přestavěli potomci národa Dany - Keltové (rod Galů).

Doba však byla těžká a mnohé mysli zahalila ponurá ztemněnost. A Galové postupně přijali temné kultury a překroutili mnohé obřady a smilnými orgiemi prosili o úrodnost země. A Erakura jim nemohla nic říci, protože neslyšeli její hlas. Ti, kdo se oddali smilstvu, byli navždy hluší k hlasům duchů světla...

Právě za tímto účelem jim démoni antisvěta prostřednictvím kněží postižených neřestmi, kteří nedokázali zachovat čistotu svého ducha, podstrčili ideu rituálního a nečistého smilstva jako kultu plodnosti a pokračování zrození a života. Ve stejné době přišli Římané do zemí Galů. Galové se postavili na odpor, ale zradíce dávné tradice nemohli získat nic jiného - stali se otroky...

Římané přišli také do chrámu, všechno tam spálili a začali na tom místě stavět svůj chrám - chrám Jupiterův.

Když však dorazili ke starobylému oltáři, hrozilo velké riziko, že jejich kněží a černí mágové dokážou portál otevřít, a nebylo nikoho, kdo by ho zavřel. Galští kněží se zaprodali silám temnoty - proto Římané přišli ke kamenům starověkého chrámu. A z pozemského světa jej nebylo možné zavřít.

A tenkrát se chrliče rozhodli uzavřít portál a odříznout svět pozemský od světů jiných, aby antisvětáci a démoni nepronikli do světů čistých, kam ještě nestačili vniknout.

...A najednou se všechno vybavilo. Jako bych to viděla teď.

...Démonické zástupy čekají u vchodu do portálu, až Jupiterův kněz dokončí svůj obřad... Musíme jednat okamžitě.

Ale víme, že jakmile jednou zavřeme bránu, už se nemůžeme vrátit zpět. Ale my všichni, kdo jsme byli tady v tomto chrámu - my jsme se k tomu odhodlali, vždyť právě proto jsme byli vtěleni jako chrliče. Tělo chrliče je jen nástrojem k plnění nezbytných úkolů a nic víc, stejně jako ostatní těla...

Bylo nám jedno, jestli zůstaneme navždy tady v pozemském světě v podobě příšer, nebo jestli položíme život v plamenech portálu, protože právě proto jsme na tento svět přišli a projevíli se v tělech chrličů. Jsme prostě nástroji bezmezné síly, síly vesmíru, síly jsoucí.

Jupiterův kněz začal odříkávat zaklínadlo, aby ženská podstata Erakury už nemohla do tohoto chrámu přijít, aby navždy vyhnal prastarého ducha a otevřel brány válečným legiím.

To, co nedokázalo smilstvo, bylo nyní prolamováno jinou silou.

...V bronzové misce vzplál rudý oheň a nad starobylým oltářem se vznášel černý dým. A tehdy začala bitva duchů. Démoni vtrhli do portálu, šíleně zírajíce svýma strašlivýma očima a otevírajíce tlamy s jehlovými zuby. Chrliče jim vyletěly vstříc. Vše se mísilo v temném dýmu a bouřícím ohni.

...Všechno obklopil a prostoupil vztek. A každý z nás se stal zuřivostí samotnou. Drápy mých tlap se začaly nemilosrdně zarývat do odporného démonického

masa a trhat ho, přestože se mi do těla zarývaly ostré zuby. Bolest se mísila se zuřivostí, a ta se ještě více zvyšovala...

...A kousky démonů už dohořívají v ohni...

Kněz Jupitera upadl do bezvědomí, jeho pomocníci potom od oltáře odtáhli jeho bezvládné tělo. Nevidí nás a to, co se děje, jen on viděl...

...Díra portálu však stále zeje a lze ji uzavřít pouze vypuštěním bleskového výboje z hrudi a úst. Přitom však chrličovo tělo zemře, explodující výbuchem energií v portálu...

Ale právě o tom to je, být tady a v tomto okamžiku.

Portál musí být uzavřen. Jinak to nejde! A teď už jsou pulzující vlny, doslova jako kruhy na vodě, na dosah ruky, jsou elastické a pružné.

Ale když jsem s nimi přišla do styku, uvědomila jsem si, že není dostatečná vybíjecí síla.

Ještě okamžik a vidím Strixin pohled. I ona je připravená. A tady je. Sevřívši tlapy, vydáme ze sebe rozlučkový výkřik, chrlíce blesky. V tom ohnivém ohňostroji všechno naplnila strašlivá bolest a přerušila se černou tmou ticha. A já i Strix, prostě víry energie... řítící se do pulzujícího světla...

...Všechno na okamžik problesklo a já si na to vzpomněla...

Ale tady zase vidím Strix.

„Tak vidíš, všechno si pamatuješ...“ promluvila znovu. *„Tenkrát jsem opět odešla do inkarnací v různých světech, kde je práce pro Dákini, to víš taky. Ale když jsem odtud uslyšela volání, vrátila jsem se do toho světa Chrličů.*

Ale inkarnujíc se tam, bylo těžké se dostat sem, když jsme portál uzavřeli.

Věděli jsme však, že kameny už znovu rozhrabávají a že se chystají postavit jiný chrám.

Do této země přišli Frankové a Galové s nimi byli už dávno spřízněni. Římané tuto zemi opustili a trosky jejich chrámu lidé zničili. To nám umožnilo přijít sem jediným možným způsobem. Odtud už nebylo cesty zpět. Ale na vlně nové víry se zdejší pole éteru trochu pootevřela tím směrem, abychom se sem dostali z našeho tehdejšího světa chrličů.

...Vetřelci světů vytvořili nové učení, využívajíce učení světla, které nesl Ježíš. Značně ho zdeformujíce a zakrývajíce poli energií, pokoušeli se zde prorazit portál, který jsme tenkrát uzavřeli.

Duch Erakury, vtělivši se do Marie, matky Kristovy, nemohl snést tuto zákeřnost a spěchal sem také.

Tehdy přišla, ale pouze v jemném těle, a v tu chvíli se mi také podařilo přijít a uzavřít tu mezeru mezi světy za sebou.

Zjevovala se lidem, snažíc se nějak změnit zkreslené představy, které lidé vepsali do Kristova učení, a snažíc se jim říct, že není možné se za někoho obětovat, zvláště za ty, kteří ještě nežili pozemský život, ale narodili se zde jen proto, aby zvládli své zkoušky. Že není možné odčinit hříchy lidí zvenčí, že to dokáže naplnit jen každý sám...

Ale málokdo ji tehdy zde slyšel a málokdo viděl tyto vize. A pokud o tom začali mluvit, místní kněží této nové víry tvrdili, že ti, kdo viděli Erakuru neboli Mariinu tvář, ve skutečnosti viděli tváře démonů, protože od ní slyšeli takové řeči.

Ti, kdo ji mohli vidět, mohli vidět i nás. Byli jsme blízko. Od doby, kdy Řím převzal vládu, tu bylo mnoho chrličů, kteří toto místo střežili. Krystal portálu tam byl... a je tam doteď. Což znamená, že hrozí otevření portálu. Zatím to ovšem démoni nemohou udělat. Ale tito vetřelci světů se opakovaně pokoušeli technickými prostředky podobná místa otevřít.

Takže od té doby, co tu začali stavět nový chrám, katedrálu Panny Marie, jsem tu já a mnozí z nás, chrličů. A lidé nás často mohli spatřit v pološeru, kdy jsou jemné světy vidět o něco lépe.

Marie tu nebyla vždy, neměla tělo chrliče a mohla odejít do jiných světů, a tak pro lidi bylo těžší ji vidět než nás.

Byli jsme tu pořád a často jsme měli plné ruce práce s pomocí lidem, kterým se dělo bezpráví. Mohli jsme dělat takové malé zázraky a trestat viníky a pomáhat v hmotném světě, abychom k sobě přivedli nějak zmatené, ale spřízněné duše, nebo je chránili před podzemními bytostmi a démony, které posílali čarodějové.

A tak nás zde mnoho lidí přestalo vnímat jako duchy pekel. A řemeslníci, kteří brousili kameny pro nový chrám, se rozhodli zachytit naše obrazy v podobě, v jaké nás viděli - na stěnách i na okapech.

Ale tmářství a temnota doby vše zastínily, a tenkrát se rozhodli být mazaní ti mistři, jež nás viděli naživo.

Pomohli nám prosadit se v hustém světě a zesílit získáním kamenných těl. To vše se od nás dozvěděli a začali vyřezávat naše těla.

Novým kněžím vysvětlili, že by zde měly být zobrazeny takové neřesti i démoni, které se údajně Marii podařilo zkrotit.

Zase jsme udělali zázrak a ti kněží tomuto uvěřili a povolili nový styl architektury, když bylo povoleno vytvářet chrliče na stěnách katedrál i na střeších.

Mnoho z nás se tak dokázalo usadit a pokračovat ve své službě v tomto těžkém, hustém světě, majíce zde těla z kamene. Vždyť v mnoha tělech se takové chrliče naučily přicházet ze světa našeho, ze kterého není cesty zpět, dokud nerozbijete sochu nebo neprojdete portálem. Sochy se staly nástrojem naším a mnozí tehdy dokázali přijít na svět i přes zavřené portály. Pravda, cesta zpět není podle našich představ, ale, víš, jsme připraveni na všechno.

I když nevstupujeme do každé sochy, ale pouze tam, kde je to nutné. Vždyť také entity nižších světů mohou vcházet do kamenných těl, a také jsou ve stěnách katedrál. A jen vycit'ováním ducha může člověk vidět, kdo žije v soše...

Během Francouzské revoluce jsem přišla o své kamenné tělo a byla jsem bez něj téměř sto let. Až v devatenáctém století nám vytvořili těla chimér. Od té doby žiji v tomto kamenném těle.

Ačkoli, zdá se, že nastal čas, a po ohnivé bouři, která tu nedávno během požáru byla, můj kámen se změnil a stal se křehčím.

Ale já se tím nenechám odradit, je mi to jedno. Jsem tam, kde volá věčné volání duše, která se spojila s Jsoucím.

Víš všechno... Že plameny tohoto ohně mi umožnily vylézt daleko a stát se jedním z těch, kteří odletěli zachránit základy tohoto světa, a zcela a do konce odevzdat svého ducha. Příběh 108 duchů zde byl zmíněn již vícekrát (viz témata: Války nebeské a pozemské...; Bojovníci nekonečna).

Víš, že od chvíle, kdy byly naše duše znovu stvořeny v éteru univerza, jsem se stala bleskem...

A pokaždé, když Slunce zapadá, opouštím své kamenné tělo, abych byla se svými sestrami a bratry v duchu a znovu bojovala se silami obludných světů antisvěta.

...A tento svět se propadá do oparu. A démoni v tělech lidských bytostí mu vládnu. Démoni chodí po ulicích měst v Evropě a Americe, oblékají se do démonických šatů a máchají symbolem světla a mnohosti světů, který si v tomto světě lidí přivlastnili. Symbolem slunečního světla procházejícího světy, symbolem mezisvěta, tím stejným, jež vidíte ve vlnách éteru, vždyť jsou duhové...

Tento svět je připraven ponořit se do ještě většího oparu démonismu a válek... A právě proto duchové-blesky pokaždé obětují své životy a svou existenci v těchto bojích, alespoň trochu měníce éter a jeho vlastnosti, aby i zde na Zemi v tomto světě oslabili démony a obecně znemožnili jejich pronikání do světů 3D. Nu a ti, jež uspěli proniknout, byli spáleni nebo se vypařili tady...

Mnoho věcí však nelze udělat tak rychle, jak by si lidé přáli...

Ale volá Jsoucí a síla Šakti, jak se tato síla nazývá na Východě (viz téma: Šaktí - síla Jsoucího), vře démonismem a snaží se ve vzteku rukama duchů-bojovníků nekonečna spálit vše, co ji pohání, i s démony pekel..." - promluvila chrlič(ka) Strix, aniž by pohnula rty.

A ranní slunce stoupalo výš a výš, a tady už se mé průsvitné tělo chrliče rozpustilo v jeho paprscích... Stín Strix také zmizel, sotva se mihl jako blesk, a znovu zamrzla ve svém kamenném popáleném těle na římse Katedrály...

Zapsala Valeria Kolcova 14.08.23